

M.J. Arlidge

SCHUITJE VAREN

Een korte thriller over Helen Grace
die zich afspeelt voor *Iene miene mutte*

ISBN 978-90-225-8390-6
ISBN 978-94-023-0955-3 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Running Blind*
Oorspronkelijke uitgever: Penguin Books, part of the Penguin Random House Group
Vertaling: Yolande Ligterink
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: iStock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2017 M.J. Arlidge
© 2018 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Hij rende blindelings door het struikgewas. Zijn handen waren aan flarden gescheurd door de doorns en zaten onder het bloed, maar hij ging door. Ze zaten hem op de hiel en elke aarzeling zou hem fataal worden. Hij moest het bos uit zien te komen. Dus ging hij verder, zelfs toen hij een tak in zijn gezicht kreeg; hij klauwde naar het meedogenloze groen.

Op dat moment kreeg hij even respijt; hij viel door de dichte bosjes en kwam terecht op het gras daarachter. Zijn kin kwam hard in aanraking met de bevroren grond en het duizelde hem. Maar hij krabbelde meteen weer overeind, voortgedreven door zijn instinct, door de wil om te leven. De honden waren bij de bosjes aangekomen en probeerden er blaffend en grauwend doorheen te komen. Toen hij zich omdraaide, zag de wanhopige vluchteling opeens de tweebaansweg, nog geen vijftig meter verderop. Het was er druk en een eindeloze rij auto's en vrachtwagens daverde voorbij. Genoeg om de honden af te schrikken.

Zwaar hinkend strompelde hij door het harde gras. Hij ging zo snel als hij kon en kwam steeds dichterbij de redding, maar bij een plotselinge uitbarsting van geblaf draaide hij zich om. Een van de honden had zich door de bosjes gewrongen en sprong met open bek op hem af, klaar om hem te grijpen.

Nu werd het een regelrechte wedloop. Maar terwijl hij op de weg af hobbelde, voelde hij zich verslappen. Zijn benen leken niet meer vooruit te willen en er stonden tranen in zijn ogen. Opeens wist hij dat hij hier zou sterven, ver van zijn vrienden en familie. Toch was hij er zo dichtbij, de weg was nog maar vijftien meter verderop...

Hij voelde de hond naderen. Hij wist dat hij elk moment die scherpe tanden kon voelen, die zijn huid zouden doorboren en hem terug zouden slepen naar het bos. Met een laatste uitbarsting van energie gooide hij zich naar voren, en toen de voorste hond zijn enkel te pakken kreeg, rukte hij zich los en kreeg hij het warme asfalt van de weg onder zijn voeten.

De auto's zoefden langs, maar hij ging door en ontweek een hatchback. Zonder zich om te draaien wist hij dat de hond het al had opgegeven en was teruggeschrokken voor het verkeer. Hij was ontsnapt, hij was vrij.

Een donkere sedan schoot met brullende claxon langs, maar hij sloeg er geen acht op en stak snel de volgende rijstrook over. In de middenberm kon hij uitrusten en besluiten wat hij verder moest doen...

Een martelend gepiep van remmen, en toen reed het busje hem aan en smet hem achterover op het asfalt. Zijn hoofd

sloeg met een misselijkmakend gekraak tegen de grond en hij rolde een paar keer om voor hij uiteindelijk midden op de weg tot stilstand kwam.

2

Agente Helen Grace bekeek zichzelf in de spiegel. Er hing een losse lok over haar gezicht en ze trok hem snel weg en frommelde hem handig weer in het haarelastiek. De vrouw in de spiegel oogde jeugdig, maar heel bleek. Op haar achttiende wist Helen nog niet precies wat ze wilde met haar uiterlijk, en ze weifelde tussen minimale make-up en helemaal geen make-up. Ze was een opvallende en zelfs knappe meid, maar hoeveel foundation en blusher ze ook gebruikte, ze wist nooit enige kleur op haar wangen te brengen. Haar collega's noemden haar voor de grap een vampier, een jonge vrouw die was opgestaan uit de dood. Zo voelde ze zich ook vaak, maar in sommige opzichten kwam die bleekheid ook wel van pas. Ze was nu politieagente en een onopgemaakt, kalm gezicht verleende haar enig gezag.

Zodra ze achttien was, was Helen naar de politieacademie gegaan, en nu was ze bezig ervaring op te doen op verschillende afdelingen. Data-analyse was saai en de wijkpolitie was de moeite waard, maar ze genoot het meest van haar huidige werk bij de verkeerspolitie. Veel andere agenten in

opleiding vonden dat maar raar. De verkeerspolitie was van oudsher het domein van de autofanaten. Elders waren aantrekkelijker posities te vinden, bij de recherche bijvoorbeeld, of de terrorismebestrijding, zeker gezien het feit dat de IRA dit jaar bijzonder actief was. Maar Helen genoot van het werk en ging elke dag vol plezier op weg naar het vervallen bureau in Totton. Ze was er natuurlijk een vreemde eend in de bijt, een rustige, efficiënte vrouw in een roedel luidruchtige mannen van de oude stempel, maar je was er onafhankelijker en het werk was afwisselender. Je patrouilleerde steeds op een andere route en elke dag was anders. En dan waren er natuurlijk nog de motoren.

Helen had altijd iets gehad met motoren. Als tieners hadden zij en haar zus in Zuid-Londen brommers gestolen en er zo hard mogelijk mee door de straten gesjeesd. Sinds die tijd was ze dol op het gevoel van macht en onafhankelijkheid dat een motor geeft. Als kind had ze door de brommers kunnen dromen over ontsnappen, over in volle vaart een gelukkiger toekomst tegemoet rijden, en als jongvolwassene genoot ze ervan om in haar eentje motor te rijden. Alleen zij en de elementen. De wind die langs haar heen stroomde als ze de machine tot het uiterste beproefde.

Bij de motor hoorde een uniform. Helen had het al enorm spannend gevonden om de standaardpolitiekleding te dragen, maar het uniform van de verkeerspolitie was nog beter. Ze kreeg er nog steeds een kick van als ze 's morgens het leren pak aantrok, en de bekroning was het glorieuze moment waarop ze de helm opzette. Die sloot strak om haar hoofd, hield de wereld op afstand en verborg haar identiteit, wat

nog het allermooiste was. Als ze het vizier eenmaal naar beneden had geklapt, werd ze een nummer. Niemand zag haar gezicht, niemand kon haar herkennen, niemand wist of ze een man of een vrouw was. Ze was helemaal anoniem.

En gezien haar achtergrond was dat precies wat Helen wilde.